

βλιθήκης, ἔξω πάντων συμπεραίνεται ὅτι αἰκινήσεις ἔδαν μάλιστα περιπεπλεγμέναι τούναντίον ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς πόλεως ὁ κ. Μ. ἀνευρίσκει διεύθυνσιν τῶν σεισμικῶν κυμάτων ἄπ' Α πρὸς Δ μετὰ περιστροφικῶν κινήσεων, ἀλλαχοῦ δὲ καθαρῶς κατακορύφους κινήσεις· ἔξ δὲ τούτων ὁ κ. Μ. θεωρεῖ ὁρθὸν τὴν ἀντίληψιν κυμάτων τινός, ὅτι δηλ. ὁ σεισμὸς τῆς 5)17 ἀποτικίου ἤδητο κυματοειδῶς, εἴτα μετετράπτι εἰς κατακρύψιον καὶ τέλος μετέπεισεν ἐκ νέου εἰς κυματοειδῆς κινήσεις ἔνεκα τοῦ ὅποιου προσῆλθον κυμάνδεις ἐκ διαφόρων διευθύνσεων, ἔξ Α, ΝΑ καὶ Ν. "Οσον δ' ἀφορᾷ τὸ βάθος τοῦ κέντρου τοῦ σεισμοῦ τούτου ὁ κ. Μ. θεωρεῖ τὸν προσδιορισμὸν αὐτοῦ ἀδύνατον, συμφωνεῖ δημος μετὰ τοῦ κ. Forster παραδεξαμένου τὸ κέντρον τοῦ σεισμοῦ τῆς 19)31 ιανουαρίου κείμενον ὀναμφιβόλως ἐπὶ τοῦ θαλασσίου πυθμένος μεταξὺ Ζακύνθου καὶ Πελοποννήσου, πλησιέστατα τῇ ἀκτῇ τῆς καταστραφείσης νήσου καὶ οὐχὶ ἐπὶ ἐνὸς σημείου ἀλλὰ κατὰ τὸν γνώμην αὐτοῦ ἐπὶ τοξοειδοῦς περιοχῆς, χωριζόνσης τὸν Ζακύνθον ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου καὶ τὸν Στροφάδων, πιθανώτατα δὲ κειμένης εἰς ἀπόστασιν 15 μέχρις 20 χιλ. ἀπὸ τῆς πόλεως Ζακύνθου καὶ εἰς βάθος ὅπερ ὑπολογίζει εἰς 20 χιλ.

Μετὰ σύντομον δὲ στατιστικὸν ἀναγραφήν τῶν δονήσεων, αἵτινες συνέβησαν μέχρι μαΐου, δῆθειλομένην καὶ πάλιν τῷ Δ^{εκατέστρατῳ}, ὁ συγγραφεὺς τίθησι τέργα εἰς τὴν ἀπὸ κερονογραφικῆς καὶ περιγραφικῆς ίδιᾳ ἀπόλγεως σπουδαιοτάτην αὐτοῦ μελέτην διὰ τῶν ἐπομένων ἀξιολόγων *ταρατηρήσεων*: «Ἐν τῇ πολυσύχιδει Ἐλλάδι καὶ τῷ ὅμορφῳ τῆς Μ. Ἀσίας μέρει ὑπάρχουσι πολλαὶ αὐτοτελεῖς περιοχαὶ, δυνάμεναι νὰ διαιρεθῶσιν εἰς ἔννεα ἄπ' ἀλλήλων σχεδὸν ἀνεξάρτητα τυμάτα. Μία τούτων εἶναι ἡ ιονίκη, περιλαμβάνουσα τὸν Δ. Πελοπόννυσον καὶ τὰς ιονίους νήσους μέχρι Λευκάδος. Ὁστε δὲν είνε πλέον ἀμφίβολον ὅτι αἱ καταστρεπτικαὶ δονήσεις τῆς Ζακύνθου καὶ τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς ιονίου περιοχῆς εἰσίν αἱ ποστικαὶ δονήσεις, συμβαίνοντες κατὰ γῆνος τῆς μεγάλης μεταξὺ τῆς στερεᾶς καὶ τῶν ιονίων νήσων ὁγκοῦν. Ὁ στερεός τῆς γῆς ἐπίπαγος κατεκερματίσθη ἐγκαρδίως τῇ ὁγκῷ εἰς μειζονας ἡ πτονας βώλους, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς ἀδιάλειπτον κίνησιν συνενωσεως, συμπτύξεως, ἀποσκισμοῦ, κτλ. διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὰ σεισμικὰ κέντρα μετατίθενται. Οὕτω, ἐν παραδείγματι, κατὰ τὸ ἔτος 1846 (14|26 Ιουνίου) σείεται ἡ Μεσσηνία, τῷ 1867 ἡ Κεφαλληνία, τῷ 1886 ἡ Μεσσηνία, τῷ 1887 αἱ Στροφάδες. Ὁ βῶλος μάλιστα ὁ σηματίζων τὸ μέσον κεκλιμένον τῆς Ζακύνθου πεδίον καὶ μέρος τοῦ ὅρους (Κερί) μετέχουσι τῶν διαγκῶν τούτων ἀποσπαστικῶν κινήσεων, αἵτινες ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον ἔδονται ἐπίφοβοι τῇ ὥραιᾳ νήσῳ¹⁾.»

ΗΑ. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.—ΘΕΑΤΡΑ ΤΕΡΜΑΤΙΑΣ.—ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐν Παρισίοις ἡ μὲν Γαλλικὴ-Κομῳδία, ἀπό τινος τὰς θύρας αὐτῆς ἀνοίξασα, οὐδὲν ἔργον νέον ἐδιδάξεν, ἀλλ' ἀνεβίβασέ τινα τῶν τοῦ κλασικοῦ δραματολογίου αὐτῆς, τοῦ Racine καὶ Μολιέρου, καὶ τινα τῶν πρότερον διδαχθέντων, ὡς τοὺς *Effrontés* τοῦ Augier, τὸ *Monde où l'on s'enfuit* τοῦ Pailleron, τῆς *Griselidis* τοῦ Silvestre τὸν *Melle de la Seigliere* καὶ ἄλλα, τὰ δὲ ἔτερα θέατρα, τὰ μὲν πνοιξαν τὰς θύρας αὐτῶν, τὰ δὲ οὔπω. Τούτου ἔνεκα οἱ κριτικοὶ τοῦ θεάτρου, ἄλλοι μὲν ἀσχολοῦνται περὶ τῶν μελλόντων νὰ διδαχθῶσι νέων ἔργων, τῶν τοῦ Dumas fils καὶ τοῦ Sardou, ἄλλοι δὲ περὶ τῆς ἀρτι γενομένης διδασκαλίας τοῦ Georges Dandin καὶ τῶν *Femmes savantes*, ἔτεροι περὶ τῶν μεγάλων διαλειμμάτων τῶν παραστάσεων, ὃ δὲ Sarcay μέγα μέρος τῶν τριῶν τελευταίων αὐτοῦ ἐπιψυλλίδων ἀφίερωσεν εἰς τὸ σπουδαιότατον ζήτημα τῆς προφορᾶς ἐν τῷ θεάτρῳ, ητίς μεγίστας δυσκολίας παρουσιάζει εἰς τὸν γαλλικὸν γλῶσσαν, ιδίᾳ ἐν τοῖς μετὰ τῶν ἐπομένων λέξεων προφερούμενοις γράμμασι τῶν ἡγουμένων.

Ἐνταῦθα δέ, τοῦ λόγου ὅντος περὶ τοῦ πρυτάνεως τῶν κριτικῶν, σημειούμεθα ὅτι ἐν τῷ Λυρικῷ-καθενείῳ Cigale ἐπαίχθην ἔργον τι (revue) δίπρακτον ἐπιγραφόμενον *Pour tuer le temps* (Διὰ νὰ σκοτώσῃ τις τὸν καιρόν του) καὶ συντεθὲν ὑπὸ A. Numeis καὶ L. Nunès. Τὸ ἔργον τοῦτο ίδιᾳ βάσιν ἔχει τὸν κριτικὸν τοῦ *Temps*, τῆς ἐγκριτοτάτης ἐφημερίδος, ἐν ἦ δημοσιεύει τὰς ἐπιψυλλίδως αὐτοῦ ὁ Sarcey, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ ἐπιγραφὴ *Pour tuer le temps* ἐνέχει λογοπαίγνιον εὐχερῶς ἐννοούμενον, κύριον δὲ πρόσωπον αὐτοῦ ἔστι αὐτὸς ὁ διάσημος κριτικός, ὅστις καὶ παραστάς ἐν τῇ παραστάσει, προσκληθεὶς, εὐαρέστως ἀφηγήσατο τὰ κατ' αὐτὸν καὶ ὡς διασκεδαστικὸν τὸ ἔργον κρίνει. Ταῦτα τὰ τῶν παρισινῶν θεάτρων ἐν γε τῷ παρόντι.

* * *

Ο Max Nordau, ἀνταποκριτής ἐν Παρισίοις τῆς *Gazette de Foss* καὶ συγγραφεὺς τῶν δύο τόμων *la Dégénérescence*, συνέταξε δρᾶμα, ὅπερ ἐδιδάχθη ἐν τῷ ἐν Βερολίνῳ θεάτρῳ τοῦ *Lessing*, ἐπιγραφόμενον τὸ Δικαιονέν τοῦ ἔργου *le Droit à l'amour*. Τὸ δρᾶμα τοῦτο τοῦ παραδόξου κριτικοῦ φαίνεται τυχόν ψυχρᾶς ὑπόδοχης, ἐν αὐτῷ δὲ φέρονται αὖθις αἱ ιδέαι αὐτοῦ, παρεντιθεμένων πολλῶν κωρίων τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ.

Ο δραματικὸς τῆς νέας βερολίνειου σχολῆς Max Halbe, συγγραφεὺς δράματος ἐπιγραφόμενου Τὸ δε αρ, ἀνέγνω πρὸ πολυσθίμου ἀκροστορίου ἐν Μονάχῳ τοίποτακτον κωμειδύλλιον (*vaudeville*) ἐπιγραφόμενον. Ο μέτοικος ἐγ γ' Α μερικήν. Ή σκινήν ὑπόκειται ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς μέρεσι τῆς Πρωσίας, ἔξω τὴν καταγωγὴν ἔχει ὁ Halbe. Ράπτης τῆς κωμοπόλεως, Politirow καλούμενος, προσύδοθιν ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἐκούσης δύω εραστάς, ὃν

1) Ἐπιτυχῆ καὶ πιστῆν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ μετάφραστον τῆς ἔκβεσεως τοῦ καθηγητοῦ κ. K. Μητσοπόύλου. ἐφ' ἡς ἐστηρίξαμεν τὴν ἀνωτέρω ἐκτενῆ ἡμέρων περίληψιν, εὐγενῶς πάνω ἀνέδεκτα καὶ αἰσίως δεεζήγαμεν ὁ κ. Γ. I. Βατσατζῆς, διὰ τοῦτον εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τοῦτο.

ο μὲν γέρων ὁ δὲ νέος. Αὕτη δὲ δικαιολογεῖται λέγουσα ὅτι ὑπανδρεύθη τὸν Poltrow χάριν 200 ταλ-
ων, ἀπέρι εἰπεν αὐτῷ ὅτι ἔχει οὗτος καὶ ἄπερ δὲν
εἶχεν. Ἐφαστὶς δὲ πρεφεύτερος, δῆπος ἀπαλλαχθῆ του
συζύγου, παρέχει αὐτῷ γραμμάτιον μετοικείας εἰς
Ἀμερικήν, ὃ δὲ Poltrow ἀποδέχεται τοῦτο καὶ ἀπέρι-
χεται εἰς Ἀμερικήν πρὸς πλουτισμόν. Ἡ ἀπουσία
τοῦ σύζυγου διδαμῶς φέλει τὸν πρεσβύτερον ἐφα-
στίν, διότι ἡ κυρία Poltrow ἀγνεῖται νῦν ἀποπέμψῃ
τὸν ἐραστὴν αὐτῆς, τὸν νεώτερον, ὃς ἀπέπειψε τὸν
σύζυγον. Εὔτυχῶς δὲ σύζυγος ἐπανέρχεται, μηδὲ γενόμε-
νος δεκτὸς ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, διότι ήν ἀσθενής,
καὶ ἀποδοθέντος αὐτῷ τοῦ τιμῆματος τοῦ γραμμα-
τίου 200 ταληγῶν. Οὕτως ἐπανῆλθε παρὰ τῇ συ-
ζύγῳ, φέρων τὰ 200 τάληρα, αὕτη δὲ ἠναγκά-
σθη εἰς τῷ ἔξιν τὰ μέντη αὐτῷ πιστή.

Ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀθηνῶν Ὁμονοίᾳ προσκεκιτο κατὰ τὸ παρελθόν σάββατον νά διδαχθῇ ἐν τῶν ἀριστουργμάτων ταῖς γαλλικῆς φιλολογίας περὶ *l'Étrangère* (Ξένη), τηνῳδίᾳ εἰς πράξεις πέντε τοῦ Ἀλεξάνδρου Δούρα, μιού, διδαχθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν τῷ Γαλλικῷ-Κοινωδιώτην τοῦ φεδρουσαρίου 1876. Η τρεσσυτέρα αὕτη ἀδελφὴ τῆς *Denise* ἔσκεν ἐρμηνευταῖς τοὺς κρατίστους τῶν οὐποριτῶν, πτοι τὴν Σάρραν Bernhardt, τὴν Croizette, τὸν Mouret-Sully, τὸν Coquelin, τὸν Got, τὸν Fevre, τὸν Thiron. Ἐνέπειτα δὲ ὥραιοτάτην δυνατιάν ἔρωτας. Περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις διδασκαλίας τοῦ ἔργου τούτου τοῦδε γινώσκουμεν. ἀλλοδιτά τινα

Ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ προίκιστο ἐπίσης νῦν διδαχθῆ
τὸ πολὺ πλαγκτοῦ καὶ σύγχρονον τῇ *L'étrangère* τοῦ
Les Danichieff τοῦ Pierre Newsky, ἀτεκαλέσαμεν δι-
αυτὸ πολύπλαγκτον, διότι οὐ μόνον ἐν τοῖς δικα-
στικοῖς χρονικοῖς ἀνεγγάφῃ, ἀλλὰ καὶ ἐποιεσατο πῦ-
ᾶν μητὸν γῆραν τοῦ πόλμου τὸν γῆραν ὥμως τῶν
παρισινῶν θεάτρων, ἀτε θέστη τοῦ Ωδείου (Odeón),
ενθα ἐδιάκηθε τὸ στρῶ τοῦ καὶ 1891κς ἐπανελήφθη τε-
πιόνεσσε εἰς τὸ Porte-Saint-Martin. ἀπὸ τούτοις εἰς τὸ
Gymnase καὶ αὕτης απὸ τούτου εἰς τὸ Théâtre-
Moncey, ὅπου πρό τινων μέρων έδιδάχθη.

Ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ τοῦ Θεοφανίδου ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Θιάσου τῆς νηὸς Παρασκευόπολεων ἡ ἐκτάκτου τυχούρα ἐπίτυχιας ἐν Ηφιδίοις ὅτε τὸ πρῶτον ἐδιδάχθη πρὸ δεκατριῶν ἡ ἑταῖρη ἐν τῷ Palais-Royal, κωμῳδίᾳ τῶν Sardou καὶ Najac Dicorçons. Ήροὶ τῆς ἐν Αθήναις διδασκαλίας οὕπω τι ἀνέγνωμεν ἐν ταῖς ἐφημεροίσιν.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ο Coquelin μετά τῆς κυρίας Hading, ἡτοι μέγιστη πρό τενων ἡμερῶν μετεῖχε τῆς διάσπασταλίκης τῶν Étendards ἐν τῇ Φλλιετ-Κουμφόδη, καὶ ἄλλων ὑπόχρεων, ἀναγράφεται εἰς Ἀγρεσικήν. Τῇ 27^ῃ Δεκεμβρίου (ν. ζ.), ἀργούθεται εἰς Σίκαγον. Από τῆς πόλεως ταῦτης μεταδίδεται εἰς Αγρινό Φραγκίσκον εἴτα εἰς Νέαν· Όσλεάνην, Οὐδσιγκτώνη, Φλυκελέρειχ, Μόντρεάλην, Βορτόνην καὶ τέλος κατὰ τοὺς μῆνας ἴανουάριον καὶ αεροπλάνον τῆς Διεθνούς την Νέα Υόρκην νοτιναμφίδιον ὅτι

οὐπω ὥρισθη; ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ γυν ἀνεγράφη ἐν αὐτῷ ὁ ρωσικὸς
ἥμανος, ρωσιστὶ ψαλησόμενος ὑπὸ τε τῶν ἀστῶν καὶ τῶν τοῦ γο-
ροῦ μελῶν.

— Ἡ διεθνέστερα δημοσίου θεάτρου εν Βιέννη, χωρίς Laewe,
ἴσχυρεν εἰδός τι Ἐλευθέρου Θεάτρου, εν ᾧ θά διδάσκωνται τὰ
δραματικὰ ἔργα, ἥτινα δὲν ἐγένοντο δεκτὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων θεα-
τρῶν. Ἔστι λοιπὸν Θέατρον τελεγάπωρρι φθέντων.

— Εν Μεσολάνωις γενήσεται προσεγώδης έκθεσις τών της τέχνης τού θεάτρου. Απόσπασμα μήτ τοπικόν νότιον φύγει

— Ἐν τοῖς θεάτροις τῆς Ἱπαλίας ὁ ἀριθμὸς 13 θεωρεῖται ἀπαξίσιος, τούτου ἔνεκκα τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 13 θεωρεῖται καὶ αἱ ὑπ' ἀριθμὸν 13 ἔδραι σπανίων ἐνοικεῖσθνται, δηλιγόντερον τῶν παρακειμένων αὐταῖς. Διευθυνταὶ τίνες θεάτρων ἀπερχάστισαν τὴν ἄρσιν τοῦ ἀριθμοῦ 13, ἀναπληρώσαντες αὐτὸν διὰ τοῦ 12bis. Ἀγνοοῦμεν ἂν τοιοῦτον συμβίνει καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις θεάτροις, ἀλλ᾽ οὐχ ἡττον πιστεύουμεν ὅτι οἱ διευθυνταὶ αὐτὸν οἰδηματίσσι ὅτι ἀναγκασθῶσι νὰ προσθῶσιν εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 13, διότι οἱ μόνοι σπάνιοι εἰσιν οἱ μετὰ δέους ἀτενίζοντες εἰς τὴν ἀριθμὸν 13, ἀλλὰ καὶ διότι ἔτι σπανιότερον πληροῦνται πάντα τὰ θεωρεῖται.

— Ως τελευταίαν αχιτής παράστασιν ή Σάρρα Bernhardt ἐν Buenos Ayres ἔδωκε τὴν Tosca τοῦ Sardou, εἰσέπραξε δὲ 80,000 φρ. Περὶ τοῦ Sardou προκειμένου σημειούμεθα ὅτι ἐν Gratz ἐδιάχυθη πρὸς μικροῦ ὁ Ferdinand ἀντού.

— Ότι *Staffille* της Φλωρεντίας άγγέλλει ότι αγγλος έκδοτης προσήνεγκε τῷ μελοποιῷ τῆς *Cavalleria Rusticana* x. *Mascagni* 80,000 φρ. διὰ τὸ πρόσεχες αὐτοῦ έργον, ἀλλὰ ταῦτα ἀναρρέων παρακείπει νῦν εἰπεῖ τὸ θεμα τοῦ έκδοτου.

— Τὰ ἐν ταῖς ἀγγελίαις τῶν θεάτρων ἐν Ἰταλίᾳ, ἐπὶ τῇ ἐνάρ-
ξει τῆς νέας περιόδου, μᾶλλον ἡ νικηφρασέντα ἔργα ἦσαν ἡ *Carmen*
τοῦ Bizet καὶ ὁ *Barbier de Séville* τοῦ Rossini. Ἐκ τούτων
ἡ μὲν *Carmen* ἐγένετο ἐν ταῖς προγράμμασιν ὀκτὼ πόλεων, ὁ
δὲ *Barbier* ἐν ταῖς προγράμμασιν ἑπτὰ πόλεων.

- Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου της ἐν Biella τῆς Ἰταλίας, ὑποχρεῖται τις, εὐρισκόμενος ἐν τοῖς παρασκήνοις, παρετήρησεν ὅτι φέψαλα εξήρχοντα κάτωθεν τῆς σκηνῆς, ἐφ' ᾧ καὶ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ διεισιδόντος. Οὗτος βεβχαίως ἦτι πυρκαϊὰ εἴη-ράγη, οὐδαμῶς ἐπαράθη, ἀλλ' ἐν ἀλητῇ ψυχραμίᾳ ἀντού προστέλλεται.

ετούς ὑποκριτής καὶ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μελλοντα νὰ ἔξελθῃ εἰς τὴν σκηνὴν ὑποκριτὴν, ἐκτίθησιν αὐτῷ ἐν δυσὶ λέξεσι τὸ χρίσιμον τοῦ καταστάσεως καὶ παρακαλεῖν αὐτὸν νὰ προσποιηθῇ τὸν ἄδικόντος. Ὁ ὑποκριτὴς ὑπακούει, ἐμψάνγκεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐν μέσῳ τῶν γχιρετητηρίων γχιροκροτημάτων φέρει τὴν γχῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ καταπίπτει. Τὸ ἀκροατήριον τρέφεται ἀνίσημον. Τότε ὁ διευθυντὴς ἐμψάνισθείς παρακαλεῖ τὸ δημόσιον ν' ἀποσχημῆῃ, διότι ἡ αἰρεψίδια ἀσένεια τοῦ ὑποκριτοῦ οὐδὲμιν ἐπιτρέπει τὴν εξακολούθησιν τῆς παραστάσεως. Ὅμαλος τῇ ἔσθιδι τῶν τελευταίων ἀκροατῶν τὸ πῦρ ἔξεσθηλιόντι. Τὸ θέατρον ἐπιρροήθη, ἀλλὰ τῇ ἔσθιαντητι τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ οὐδὲν θύμα ἀθερώπινον ὑπῆρχεν, τὸ δρόπιον μηδὲ τὸ μεταναστεύοντος τοῦ πολεμού.